

Ema a jednorožec

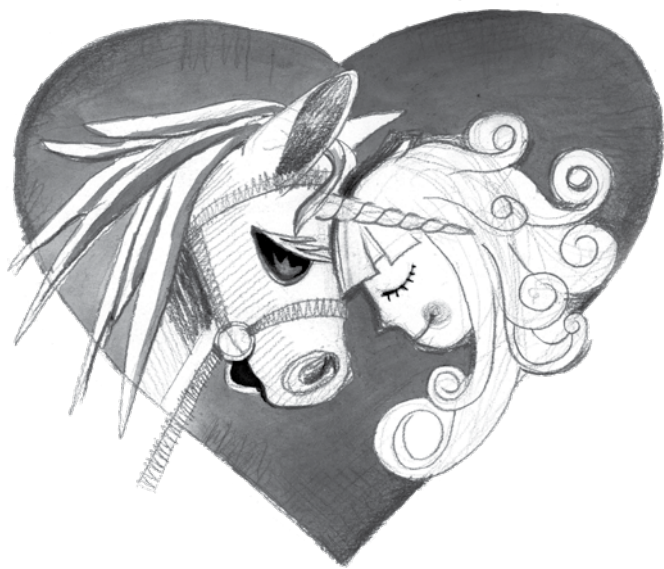

Čarovné prsteny

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

První kapitola

„Proč nemůžeš?“ zeptala se Barča Emy, když spolu šly ze školy, a posunula si brýle na nose svým typickým gestem.

Emu zamyšleně odtrhla oči od displeje mobilu a zvedla je k Báře.

„Promiň, co jsi říkala?“

„Emo, ty jsi nemožná,“ zakoulela kamarádka očima a obrátila je v sloup. „Ptám se tě, proč teď po škole nemůžeš k nám! Vždyť na zítra žádné úkoly nemáme.“

„Nemůžu, protože... jdu s Kristiánem na rande,“ zapištěla radostně a Barča se rozesmála taky, když viděla, jak je Emča nadšená.

„No konečně,“ dloubla Bára kamarádku něžně loktem do žeber. „Že mu to tedy ale trvalo.“

„Taky jsem se bála, že ta pusa, co mi v létě na konci školního roku dal, byla asi poslední,“ zahihňala se Ema. „Celé prázdniny jsem myslela na to, jak mě hezky políbil, a když jsem se vrátila od babičky, doufala jsem, že navážeme, kde jsme skončili.“

„No, je fakt, že s tebou od začátku týdne není k vydržení,“ rýpla si Barča.

„Nediv se, vždyť už jsme tři dny zpátky ve škole, vidíme se každý den a on mě jen pozdraví, hezky se usměje, prohodíme pár vět a nic,“ zabručela Ema. „To se nedalo snést. Ale teď je všechno jinak,“ dodala vesele a zamávala mobilem.

„Napsal ti?“

„Nejdřív jsem napsala já jemu, jak se má...“

„Ty jsi napsala první?“ vyjekla Barča. Ema zjevně porušila nepsané pravidlo, kdo má koho kontaktovat dřív.

„Psali jsme si každý den o prázdninách, tak mi přišlo v pohodě, že mu napíšu zase, i když jsme se už dneska viděli. Šel z vyučování dřív kvůli návštěvě doktora, tak jsem se ho zeptala, jak dopadl.“

„No, já nevím,“ řekla Barča pochybovačně.
„Každopádně se to vyplatilo,“ odsekla Ema radostně. „Ve tři mě vyzvedne a jdeme se projít do parku. Což je v podstatě rande. A možná bude i pusa!“

„Jsi blázen,“ konstatovala Barča, ale usmívala se. Byla ráda, že má Ema konečně lepší náladu.

„Já si myslím, že konečně můžu taky zažít něco pěkného, ne jenom samé nervy kvůli tomu, co se děje v Říši snů. Jako Vyvolená jsem si poslední dobou zažila dost stresů. Ale teď, když si Keira s Aurískem a Conallem hezky žijou jako rodinka a nikde žádný problém na obzoru, myslím, že je načase žít život i tady, ne jen ten v Říši snů.“

Ema měla na mysli poslední dobrodružství, kdy se malý jednorozec Aurísek musel zbavit své kouzelné moci, aby zachránil celý svět před nadvládou Tenebrise, krále Temnoty. Emina kamarádka, jednorozčí slečna a Aurískova maminka Keira, potřebovala Eminu pomoc víc než kdykoli předtím, a Ema se jako Strážkyně Říše snů musela o všechny postarat. Stálo ji to mnoho sil, ale celá záležitost přinesla i něco pěkného. Ema začala poznávat, co je to láska. Ano, přesně to, co král Temnoty nejvíc nenáviděl a pro co lidmi a obyvateli Říše snů pohrdal, Emě dávalo křídla.

Právě při tom dobrodružství se totiž hodně sblížila se svým spolužákem a kamarádem Kristiánem, se kterým po sobě už rok pokukovali. Ema se do chlapce začínala zamilovávat, a protože strávila celé prázdniny u babičky, nemohla se dočkat, až Kristiána zase uvidí. Proto byla lehce zklamaná, když se k ní sice choval přátelsky, ale k ničemu důvěrnějšímu se neměl.

„Máš pravdu, Emi,“ usmála se Barča. „Určitě máš právo si teď užívat. Bylo toho na tebe poslední dobou hodně, a i když sis u babičky odpočinula, rozhodně ti to „randíčko“ udělá radost.“

„Díky, Barčo. Moc se těším. Možná víc, než bych měla,“ zamyslela se Ema, „ale já si prostě nemůžu pomoci,“ dodala vzápětí zase tím nadšeným pískavým hláskem.

„Hlavně na něj nemluv takhle,“ protočila Barča oči a obě dívky se rozesmály.

Druhá kapitola

„Co se stalo, Aislin?“ zeptala se Keira, když přišla do zámku, ve kterém sídlila Rada moudrých, a spatřila čarodějku, jak bezradně přechází po hlavní síni. Obr Raoul seděl u stolu a zamyšleně kývl Keire na pozdrav.

Čarodějka se na Keiru znepokojeně otočila.

„Mám jen takový pocit...“

„Jaký pocit?“ nechápala Keira a zamávala blankytnými křídly. V mžiku stála až u Aislin.

„Aislin si myslí, že tu máme asi zloděje,“ odpověděl za čarodějku obr a potřásl hlavou, aby dal najevo, že s tím nesouhlasí.

„Je to pravda?“ obrátila se Keira na kouzelnici. „Co se ztratilo?“

„To právě nevím,“ hlesla Aislin.

Keira nechápavě přešlápla. „Tak proč si myslíš, že je tu zloděj?“

„Truhlice kouzlených předmětů byla dokořán,“ ukázala Aislin na obrovskou truhlu stojící v rohu síně. „A věci v ní jsou zpřeházené, tím jsem si jistá!“

„A chybí něco?“

„Já nevím,“ řekla Aislin nešťastně. „Víš, kolik kouzelných věcí v ní je? Raoul má na starosti jejich seznam, a co myslíš? Ztratil ho!“

„Někam jsem ho založil,“ zabručel obr. „Tolik krámů, k čemu to všechno je?“ dodal zamračeně, protože si uvědomoval, že je osočován právem.

„A máš alespoň nějakou představu, co na tom seznamu všechno bylo?“ byla zvědavá Keira.

„Nemám,“ vyštěkl našťavaně Raoul. „Myslím, že truhlu otevřel vítr nebo nějakí šotci, a hned

se z toho dělá záležitost na první bod pro zasedání Rady.“

„Bylo tam podle mě zapsáno nejméně tisíc předmětů. Sbírka sahá už do dob, kdy vládla královna Somnie. Nikdy jsem je ani všechny nevyzkoušela, ale mají obrovskou moc. Jestli se některý z předmětů opravdu ztratil a dostal se do rukou někoho nepovolaného, můžeme mít problém,“ řekla Aislin unaveně.

„Sýčkuješ,“ napomenul ji Raoul.

„Tisíc předmětů?“ to Keiru zaujalo. „Jak se mohly do té truhly vejít?“

„Je kouzelná,“ vydechla Aislin. „Nemá dno.“

„Aha,“ kývla Keira a přistoupila k truhle. „A hele!“ vyjekla překvapeně a hlavou strčila do věci úplně navrchu. „Sedmimílové boty! Ty bych si mohla půjčit pro Auríska, aby nám s Conallem stačil.“

„Keiro!“ napomenula ji Aislin, „to je vážná věc. Proč mě nikdo nebere vážně?“

„Nezlob se, Aislin, ale jak tedy zjistíme, zda něco chybí? Možná se tím budeš muset pořádně probrat a spolehnout se na svou paměť, pokud Raoul ten seznam nenajde.“

To znělo jako dobrý nápad.

„Přišla jsem ti vlastně dneska říct, že Conall vzal Auríska na Bílé pláně, aby se pořádně proběhli,“ řekla Keira a roh se jí ve slunečním světle prostupujícím oknem do síně třpytivě zablýskl, „a já mám tedy pár dní jen pro sebe. Chtěla jsem se tě zeptat, jestli potřebuješ s něčím pomoci. Jak vidím, mohu ti být nápomocná,“ navrhla.

„Dobře, Keiro, moc děkuji. Pustíme se do toho hned. Raoul bude zapisovat a my dvě budeme předměty vyndávat z truhly a popisovat je.“

„Co když zjistíme, že nic nechybí?“

„To by byla ta nejlepší zpráva na světě. Ale já osobně tomu nevěřím,“ dodala Aislin a tvářila se velmi ustaraně.

Třetí kapitola

Ema šla vedle Kristiána parkem a přitom poslouchala jeho vyprávění o pobytu ve Španělsku, kde byl s rodiči o prázdninách. Čím déle povídal, tím častěji se Ema přistihla, že slyší jeho hlas jakoby z velké dálky a dá jí docela práci udržet pozornost a vnímat, co jí vypráví.

„A ti delfíni byli tak vycvičení, že skákali do toho kruhu postupně. Počkej, najdu ti video na mobilu,“ sahal Kristián do kapsy kalhot, aby vytáhl telefon.

„Sdílel jsi to přece na TikToku, já už jsem to viděla,“ podotkla Ema a usmála se na něj.

„To je fakt,“ oplatil jí úsměv a nechal ruku klesnout podél těla. Šli dál a Ema myslela jenom na to, jestli ji Kristián vezme za ruku nebo jí dokonce dá pusy. Na konci školního roku ji dvakrát políbil, tak proč s tím teď tak otálí.

Co když už se mu nelíbím? napadlo ji náhle a zaplavil ji zmatek.

Je přece možné, že na jejich vztah Kristián o prázdninách zapomněl, a proto se teď k ničemu nemá. Ale proč by ji jinak zval do parku?

Tisíce otázek začalo Emě vířit hlavou.

Po nějaké chvíli mučivé nejistoty došla k závěru, že pokud bude chtít dnes v noci v klidu spát, bude se muset Kristiána zeptat napřímo.

„O prázdninách jsem na tebe moc myslela,“ nahodila udičku a trochu se začervenala.

„Já taky,“ odvětil Kristián klidně, „ale neměli tam jenom delfíny. Byl to obrovský vodní park, kde měli i mrože a lachtany.“

Sakra, on to vůbec nebere vážně.

